

Il Pedante

Socializem bogatih

Publicato il Gio 23 agosto 2018, 13:08 su ilpedante.info

Ultimo aggiornamento il Gio 12 ottobre 2023, 10:56

V slovenščino je prevedl [Črt Tavš](#), izvirno besedilo je [tukaj](#) (najprej objavljeno na [Zdravo Slovenija](#)).

Socializem bogatih je sistematični in institucionalni prenos javnih sredstev na družbene osebe v ekonomsko najbolj ugodnem položaju. Socializem bogatih je nasprotna prerazporeditev: vsrkava skupnostna sredstva in jih koncentrira v rokah maloštevilnih privilegiranih (bank, multinacionalnih podjetij) in njihovih vazalov (politikov).

Socializem bogatih je politični cilj. Razumevanje njegove narave in orodij omogoča bistrenje navideznega protislovja politike, ki v času spodbujanja zmanjševanja vloge države in poudarjanja prednosti zasebne pobude v gospodarstvu, v praksi povečuje davčne obremenitve in nadzor z ogromnimi uničujočimi učinki v proizvodnih zmogljivosti in pri zaposlovanju.

Zmotno razumevanje je skrbno proučeno. Politična in novinarska pripoved utrjuje podobo »brezobzirnega« in »nevzdržnega« javnega sektorja. Povečuje se nestrpnost državljanov, ne samo zaradi indukcije medijev, ampak tudi zato, ker v praksi breme javnega sektorja močno narašča zaradi pospešenega zakonskega predpisovanja in "reform". To je krožna shema kot prispodoba za hrčkovo kolo: davki in birokracija zatirajo državo, politiki se odzovejo z izmikanjem virov javnemu sektorju in pridobivajo podporo, in skladno s tem (in če je možno neopazno) povečujejo davke in birokracijo. In vse se vrača v izhodiščno točko.

Socializem bogatih se umešča ravno v razpon med večanjem javne porabe in siromašenjem javnega sektorja. "Razsipavanje" in "korupcija" sta najbolj uporabljeni gesli za dokazovanje - na osnovi dosledno nedokazanih ekonomskih zakonitosti, ki pa čustveno zagotovo delujejo – paradoksa rasti porabe in zadolževanja kljub rezom. Za ekonomske elite je ta paradoks ravno to, kar je: oprijemljiva in sočna bilančna aktiva.

Narod je zdresiran, da obravnava državo kot neučinkovito, zadolženo in potratno. Etični propad ustvarja dožemanje gospodarskega poloma: javnost je breme, ki v najboljših primerih nima vrednosti in jo je zato treba izločiti, da bi trgu dali kisika. Toda, ko se jo vrže v smeti, se gospodarji trga pospešeno zaženejo. Tisti, ki premišlujejo o številkah in ne o pogojih, vedo, da je javna poraba vedno zasebni dohodek in da je bogastvo države za zasebnika najbolj slasten plen. Zaradi številnih dobrih razlogov. Ker je država bogata: poseduje zaloge zlata, podjetja, nepremičnine, otoke, spomenike, državne posesti itd., ki jih lahko ponudi v skoraj neomejeno jamstvo za svoje gospodarske obveznosti. Zato, ker je država močna: z zakonsko prisilo lahko zaseže precejšnje dele bogastva, ki so jih proizvedli ali so v lasti nekaterih državljanov, in jih porazdeliti drugim. Ter, ker država upravlja sektorje, katerih povpraševanje ne pozna krize: zdravstvo, socialna varnost, varnost, energija. Država je tudi single entry-point (enotna vstopna točka), centrala nabave, ogromno število potrošnikov, vse njeno prebivalstvo.

Za tiste, ki imajo sredstva, je le vprašanje (narekovanja) pisanja pravih pravil za sistematično preusmeritev reke bogastva v svoje cisterne. Sledi seznam, nepopoln in za nadaljnjo analizo, že uresničenih vzvodov.

Prisilni dolg To je bistvena pot: je vir obogatitve bogatih in priložnostno vzvod političnega izsiljevanja za prisilno uvedbo vseh drugih ukrepov. Države, ki se kot naša, po zakonu lahko financirajo le z zadolževanjem pri zasebnikih, morajo obdavčiti vsak evro izdatkov z obrestovanjem. Če državljani prejmejo 100, morajo vrniti 102. Razlika gre špekulantom: prepovedane sanje, vendar resnične, vsakega rentnika.

Zamrzovanje deviznih tečajev in inflacije To so nepogrešljivi pogoji za maksimiranje dobička iz dolga. Fiksni tečaj (EUR) in nadzor likvidnosti (ECB) pomeni, da se zapadle špekulantske obresti ne morejo razvrednotiti in obratno, da postaja država dejansko vse bolj siromašna.

Outsourcing Poleg pravljič o trgu in konkurenci, ravno privatizacija, ki ustreza vlagateljem, omogoča naslediti od države najbolj donosne in strateške sektorje ob zadrževanju monopolov porabe. Velike državne pogodbe, upravljanje naravnih monopolov, dogovorjeno zdravstveno varstvo, subvencionirani pokojninski skladi, javni transferji zasebnim šolam in zaposlovanje osebja prek agencij je nekaj primerov, kjer je zasebni sektor, v odsotnosti tržnega tveganja, opravlja delo javnega sektorja in ki ga slednji tudi plača. Cene, dogovorjene v ozkih političnih krogih, velikodušno upoštevajo dobičke, s čimer povečujejo javno porabo (ali zmanjšujejo obseg storitev). Zadnji šolski primer je Obamova zdravstvena reforma.

Privatizacija Velja, da naj bo privatizacije služile bolj učinkovitemu delovanju podjetij in javnega sektorja. Dejansko zdravorazumski investitor zazna le tisto, kar je že učinkovito in donosno ter po potrebi ga še oguli (glej Telekom). V vsakem primeru prevzema samo tisto, kar je dobičkonosno in ima vrednost, ter preloži vse, kar je nedonosno (Bad Company) na skupnost, ki jo prikrajša za določen dohodek v zameno za obremenitev (glej Alitalia). V drugih primerih prevzame delničarstvo v javnih podjetjih in prepušča nadzor, to je odgovornost in jamstva, državi, pri čemer osušuje javna sredstva preko dividend (glej ENI, ENEL).

Pakti notranje stabilnosti Zamrznitev izdatkov lokalnim skupnostim, tudi če imajo kritje, preprečuje na eni strani, da je denar prerazporejen navzdol prek javnih naročil in storitev. Na drugi strani pa veže denar v blagajnah bank in jim zato jamči kapitalizacijo in s tem možnost spekulacij na račun državljanov. Stabilnost, zagotovljena s temi sporazumi, je seveda in izključno v korist bank.

Projektno financiranje Neizogibna in mikavna posledica pakta stabilnosti je prisiljevanje javnega naročnika, da prenese naložbo v zasebni sektor in zatorej: a) da se zaneša na finančno močnejše dobavitelje, ne pa na kakovostnejše, pri čemer se izključujejo iz prerazporeditve srednje velike in male igralce; b) porabiti več. Izdelava, vredna € 500.000, v dvajsetletnem »project financingu« (po 5% obrestni meri) skupnost stane € 800.000. Razlika (€ 300.000) je strošek kapitala, ki ga je treba nakazati bankam preko povečanja tarif ali s posredovanjem javnega (povišanje davkov ali zadolževanje).

Vojna Zaznavanje ogroženosti javne varnosti in miru predstavlja veselje za velike izvajalce, ker pod pretvezo nuje sproži ukinjanje mehanizmov nadzora javne porabe. Vlada ZDA je za vojno v Iraku predvidela 40 milijard ameriških dolarjev. Do sedaj je bilo porabljenih več kot 800, skoraj vse v korist nekaj vojnih in naftnih podjetij in brez kakršnih koli koristi za davkoplačevalce. Na prestrašenem Zahodu, ki je odvisen od medijev, se ustvarja "povpraševanje" vojne, z razglasanjem diktatorjev in terorizma, kar zahteva simbolične naložbe v primerjavi s pričakovanimi visokimi donosi.

Davčna ugodnost Če bi po absurdno (!) uveljavljali ustavo, ki določa progresivno obdavčevanje, bi povečevanje davkov za zmanjševanje dobičkov bogatih vplivalo nanje več kot sorazmerno. Veliki kapital, da bi se izognil omenjeni obvezi, prosi in pridobiva olajšave (kot so olajšave pri finančnih produktih), prednostno obravnavo (po dogovoru, odpis davčnih obveznosti, itd.) in zaostrovanje progresivnega obdavčevanja (DDV), de-lokalizacijo in fiskalne triangulacije ter simuliranje pasiv. Vse z odličnimi rezultati.

Kot v realnem socializmu se tudi v socializmu bogatih zoperstavljata dva nasprotujoča si razreda posameznikov: prevladujoča oligarhija in podrejena masa. V obeh primerih je bistveno sredstvo za podrejanje dogmatična pripoved, ki je prilagojena masam, ne pa za vladarjem. V ZSSR, še posebej po Stalinu, so birokrati imeli razkošen način življenja, kapitalistični in razredni, povsem v nasprotju s treznimi ideali komunizma, ki so jih določali ljudem. Veliko bolj objestno so v socializmu bogatih množice vzgojene v čaščenje trga in njegovih posledic tveganja, v odličnost in konkurenco ter v odpovedovanju jamstvom - pravicam, vzajemnosti, souporabi pomembnih življenjskih virov, obči pomoči in storitvam - v državnem organiziranju. Vendar to ne zadeva finančne in industrijske oligarhije. Te, medtem ko majhna podjetja izgorevajo v gospodarsko-konkurenčnem boju, najdejo v osramočeni državi "stalnega odjemalca", ki odklanja pomoč šibkim in zagotavlja nedvomno obogatitev brez tveganja. Ob tem, da sproži roko, po potrebi oboroženo, stalnem prenosu državnih virov.

Sanje ali nočna mora privatiziranega sveta prezirata dejstva. Povečanje davkov, pravil in nadzora, ne samo fiskalnega, dokazuje, da ideja o državi še vedno ugaja zlasti tistim,

ki govorijo, da se jim gnusi. Neumni liberalci obžalujejo in lajajo v luno o potratnosti, o pridobljenih pravicah, o italijanski strahopetnosti in o tisočih drugih koristnih mitih. Pametni in pritajeni pa uživajo plodove socializma po meri bogatih.